

Staf, de pompier, kan het niet laten om even plaats te nemen in een oude branweerwagen

De wereld is klein. Zeker langsheen de GR5 waar we terug Aat ontmoeten. Aat en Staf vergelijken hun materiaal.

Staf, een uiterst vroom man, gaat altijd wat vlugger als hij een kerk in het vizier heeft

Na het kerkbezoek gaat Staf baden in “mirakuleus water”, ondertussen aanbidt hij alle heiligen.

Na zijn voetbad viel er al helemaal niets meer mee aan te vangen. Zo miraculeus zal dat water dan toch ook niet geweest zijn.

Onze tent staat in het gras. Maar eten doen we in stijl. Aan tafel onder een afdak. Bij de plaatselijke slager hebben we een warme maaltijd kunnen kopen voor 5 euro. De gini op de tafel is van mij. De fles wijn van Staf.....

Even later passeert Aat terug. Hij gaat nog wat verder. Normaal gezien zullen we Aat niet meer ontmoeten. Maar op de GR5 weet je maar nooit.

Het is al de tweede maal dat we op een Municipalcamping staan. Dat is een camping van de gemeente. Je hebt er alle accommodatie zoals warm water, douches en toiletten en is zeer goedkoop. Als je na de bureeluren toekomt en voor de bureeluren vertrekt maak je zelfs veel kans dat er niemand komt ontvangen. Gemeenteambtenaren werken immers niet buiten de kantooruren. We kunnen dus al voor de twee maal op rij gratis kamperen.

Woensdag 3 september 2008

Vertrek om 07.30 uur – aankomst omstreeks 16.30 uur. Van Saint-Quirin tot Grandfontaine 34 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 4,7 km.

Van bij ons vertrek ziet de hemel er nogal somber en bewolkt uit. Net nu we vandaag onze eerste col van boven de duizend meter moeten doen.

Staf is er echter van overtuigd : “ Het gaat niet regenen jong; ik heb mijn voeten gewassen in mirakuleus water”! zegt hij.

Maar naar mate de dag vordert worden de wolken dikker en dikker. En tegen de middag begint het hevig te regenen. Het is eigenlijk een grote stortbui, maar dan een die de ganse namiddag en avond duurt. Dat Staf maar zwijgt over dat mirakuleus water. Het heeft alleen maar meer water gebracht.

Staf zijn favoriete heilige is Saint Jacques. Hij heeft deze leren kennen toen hij naar Santiago de Compostella is geweest. En Staf bidt alle avonden ter ere van Saint Jacques voor goed weer. Maar Staf is er van overtuigd; Saint Jacques is vandaag niet van dienst!!!!

't Is maar hoe dat je het uitlegt.

Als het even ophoudt met regenen proberen we onze kledij wat te drogen aan een schuilhut. Maar we zitten nog niet neer of het begint terug te regenen. Tegen de avond zijn we door en door nat en dit ondanks onze goede regenkledij. Maar zelfs de beste kledij en het beste schoeisel is niet opgewassen tegen zoveel natuurgeweld.

De beklimming van de Donon hebben we moeten doen in de regen en de mist. We hebben dus geen foto's kunnen maken van de mooie panorama's die en normaal wel zullen zijn. De foto hieronder, laat de Romeinse tempel zien die gebouwd werd op verzoek van Napoleon. De Donon is het hoogste punt van de Lage Vogezen. De Donon is 1.009 meter hoog. Deze berg wordt gevormd door een blok zandsteen dat op de granieten bodem vastzit. Op de Donon zelf ontspringen de Rode Saar en de Witte Saar die zich verenigen tot de Saar. In 2001 werd deze top beklommen in de zesde rit van de Ronde van Frankrijk als een beklimming van tweede categorie.

Vandaag hebben 2 everzwijnen gezien op ons pad, in het bos. Toen ze ons zagen trokken ze zich terug in het bos. Op het ogenblik dat we op de plaats komen waar de everzwijnen het bos zijn ingelopen horen we ze vervaarlijk knorren. Ze zijn dichtbij doch we zien ze niet. Ook 3 reeën en 1 eekhoorn hebben we gezien.

We hebben de tent opgezet, in de regen, op het openbaar speelplein in het dorp. De ganse nacht is het blijven regenen.

Donderdag 4 september 2008

Vertrek om 07.30 uur – aankomst omstreeks 17.00 uur. Van Grandfontaine tot Hohwald 33 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 4,7 km.

In de regen onze tent afgebroken. Al onze kleren zijn nat. Onze natte kleren terug aangedaan want ook onze schoenen, binnenin, zijn nat. De regen blijft met bakken naar beneden vallen. In Schirmeck doen we inkopen in het warenhuis. We hebben veel bekijks. Twee doorweekte mannen die in een warenhuis rondlopen met een rugzak en twee wandelstokken. Ze zien dat daar niet alle dagen. In het station van Schirmeck hebben we ons ontbijt genuttigd. Daar was het tenminste toch droog.

Vandaag moeten we dikwijls de weg zoeken. De tekens zijn niet goed of dubbelzinnig geplaatst of ontbreken helemaal. We hebben door al dat zoeken zeker anderhalf uur verloren. We ontmoeten vandaag terug twee everzwijnen. Blijkbaar zitten er hier nogal veel. Dit kunnen we ook zien aan de omgewoelde aarde in de bossen.

Ook een eekhoorn zien we in de boom kruipen.

Rond de middag betert het weer. Nu krijgen we af en toe een bui met tussenin toch enkele opklaringen.

Schirmeck

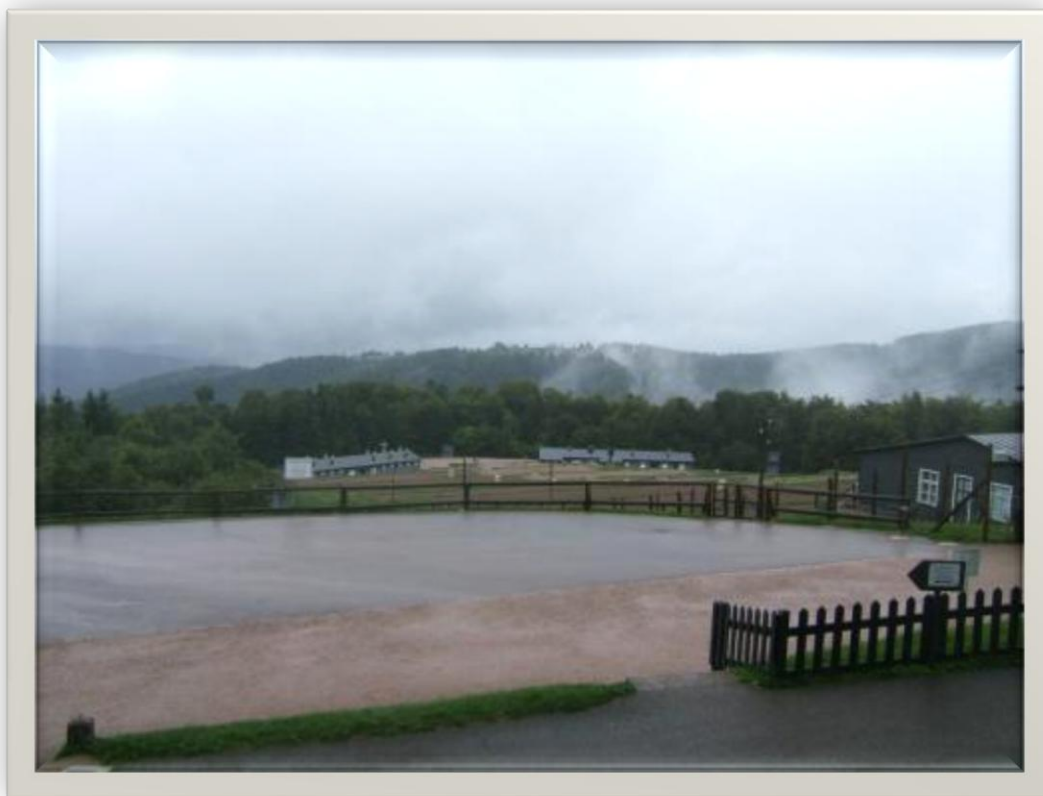

Het kasteel van Schirmeck

Het concentratiekamp “Struthof” waar meer dan 30.000 mensen gestorven zijn in de tweede wereldoorlog.

Watermolen in Hohwald

Enkele kunstwerken van de plaatselijke boomhakkers

Vandaag overnachten we op de camping in Hohwald. We nemen er een warme douche en proberen onze kledij te drogen onder een afdak. Aat hebben we vandaag niet meer gezien. We vermoeden dat hij een heel stuk voor ons uit loopt en dat we hem niet meer zullen ontmoeten.

Om onze kledij toch wat te kunnen drogen gaan we 's avonds rustig eten in een van de restaurantjes die Hohwald rijk is. Daar vragen we ook enkele oude kranten om 's nachts in onze schoenen te steken. We hopen dat het water dan in de kranten trekt en dat we morgen terug droge schoenen kunnen aantrekken. De uitbater van het restaurant geeft ons een tafeltje ergens achterin in een hoekje. We hebben hiervoor uiteraard begrip want onze kledij na een week ziet er niet uit. Er zijn nog andere gasten maar die hebben propere kledij aan.

In het restaurant kiezen we voor het "randonneursmenu". Dit bestaat uit het voorgerecht van de dag, de hoofdschotel van de dag en het dessert van de dag. Men zou het dus evengoed "verrassingsmenu" kunnen noemen.

Zoals je zelf kunt zien staat Hohwald bekend om zijn kunst in natuurhout. En hier kijken ze op geen metertje, hout is er blijkbaar genoeg.

Heu, dit zal ook wel kunst zijn zeker!

Staf vindt dat er aan het vrouwenbeeld iets te veel aan is, maar hij weet niet juist wat.

Staf doet alsof hij thuis is en wilt beginnen eten met zijn handen. Gelukkig heb ik hem op tijd op andere gedachten kunnen brengen.

Vrijdag 5 september 2008

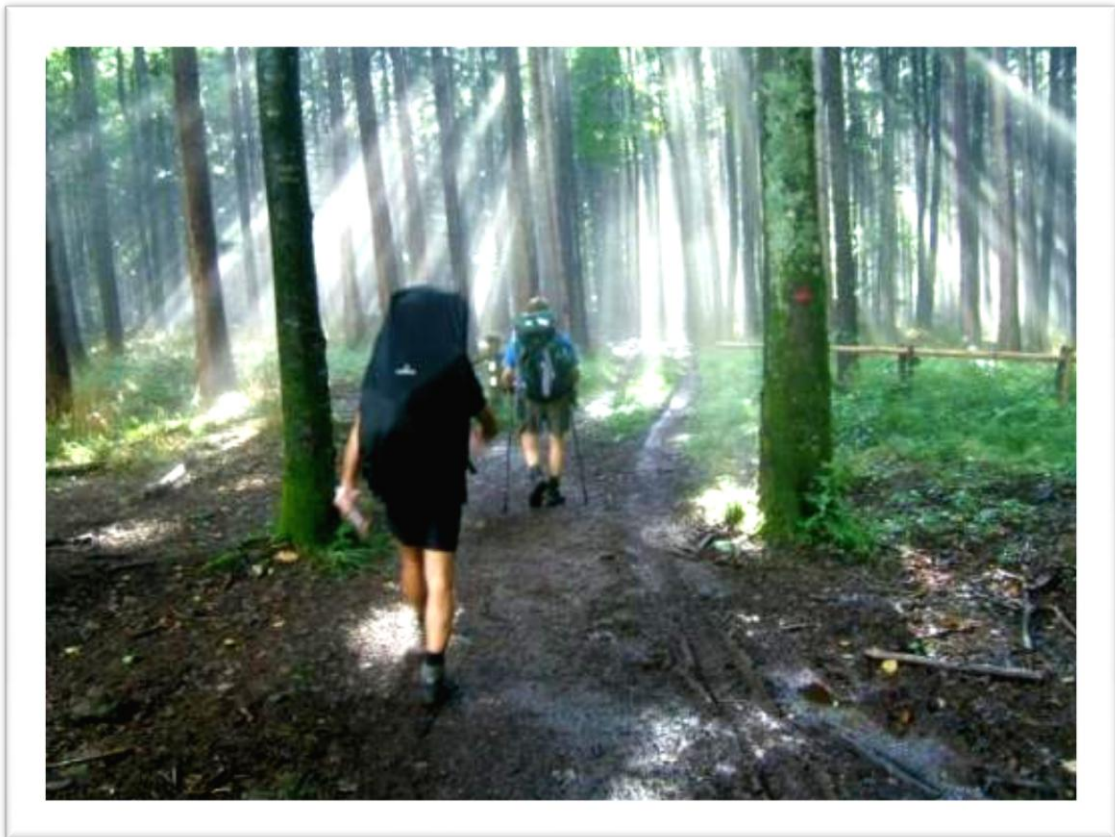
*Vertrek om 07.30 uur – aankomst omstreeks 15.00 uur. Van Hohwald tot Barr
25 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 4,6 km.*

Als we opstaan is het nog wat bewolkt maar het is droog en af en toe schijnt de zon. Het krantenpapier in onze schoenen heeft goed gewerkt. De schoenen zijn zo goed als droog.

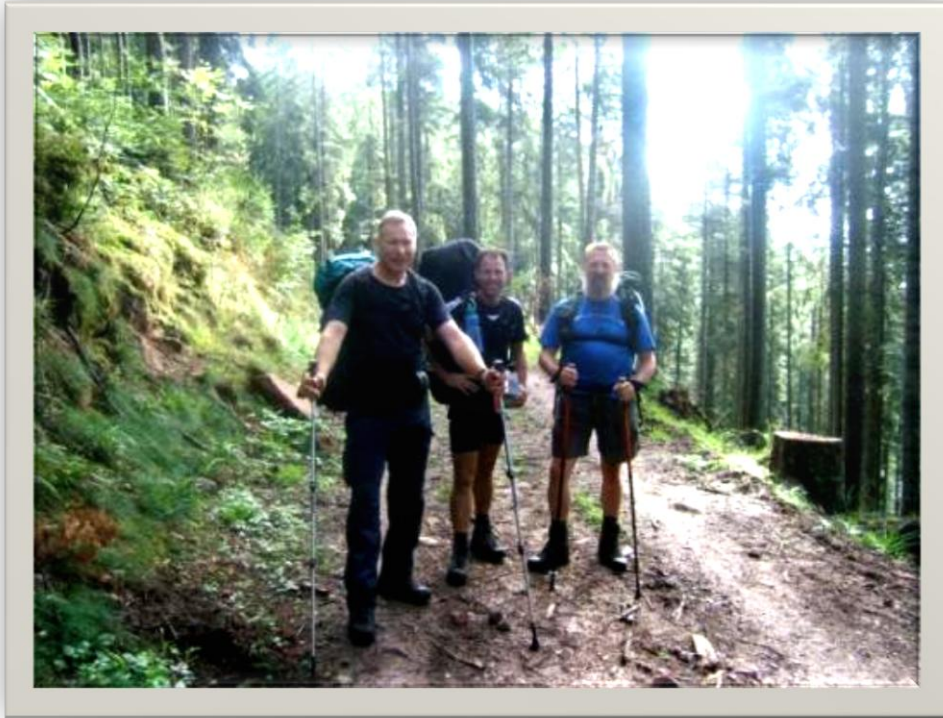
Bij de plaatselijke bakker hebben we onze inkopen gedaan.

We zijn nog maar pas vertrokken of we ontmoeten terug Aat. Aat heeft in de garage van een boswachter mogen slapen. Ook zijn schoenen waren door en door nat. De boswachter heeft echter zijn centrale verwarming opgezet en Aat zijn schoenen hebben de ganse nacht op de radiator gestaan. De schoenen van Aat zijn dan ook droog. Aat vertelt ons dat hij gisteravond op onze camping is geweest maar ons niet gevonden heeft. Hij heeft ook rond gewandeld in het dorp maar heeft ons niet gezien.

Aat en Staf stappen het sprookjesbos binnen

Ludwig, Aat en Staf

De wolken kietelen aan onze voeten. Doordat we boven de wolken zitten, genieten we volop van de zon.

We profiteren van de zon om de tent te drogen

De wolken trekken weg uit het dal

Tegen de middag is de hemel helemaal opgeklaard en kunnen we volop genieten van de zon. Omdat we een lange pauze inlassen voor het ontbijt en het drogen van de tent, verlaat Aat ons. We zullen hem nu wel niet meer ontmoeten want hij gaat nog een eindje tot voorbij Barr, ons eindpunt. Het bos wordt stilaan ook anders. Er komen meer en meer stenen blokken en rotsen in voor. Ook dit is wat de GR5 zo aantrekkelijk maakt. Je krijgt alle dagen wel iets ander voorgeschoteld.

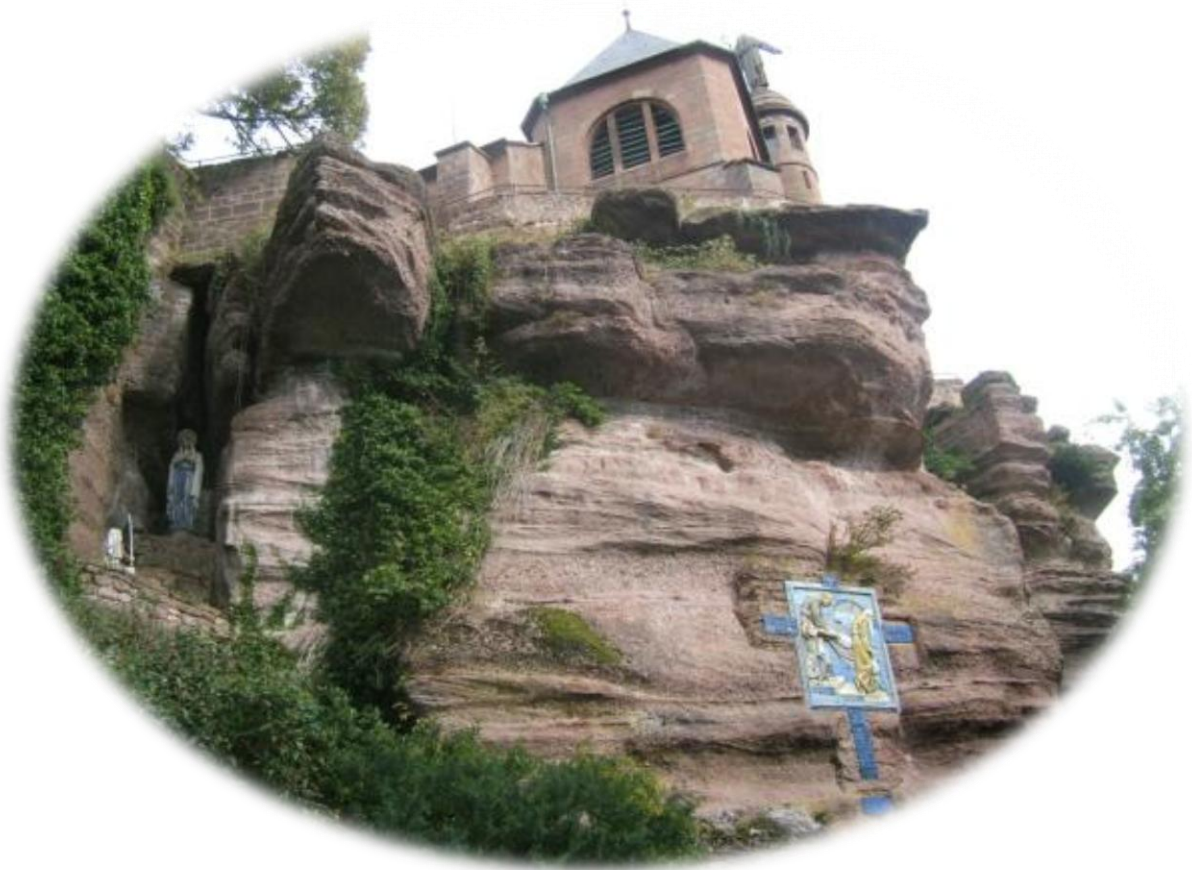

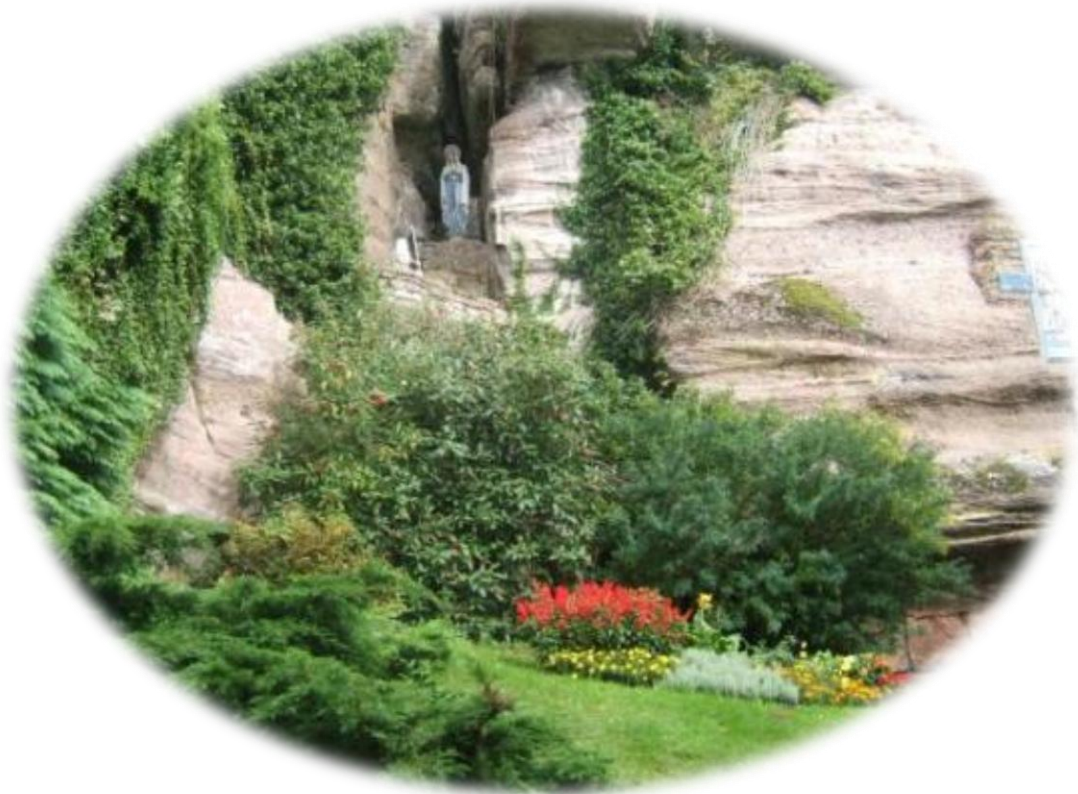
We komen een kruisweg tegen. Vrome Staf begint meteen psalmen te zingen

Bovenop de rots, het klooster van Mont-Sainte-Odile

Ondanks de vele gebeden van Staf moeten we in Mont-Saint-Odile terug de juiste weg zoeken. En wie zien we daar ook naarstig de juiste weg zoeken? Inderdaad Aat. Samen zoeken en vinden we de juiste weg. En passant heeft Staf ook nog het gebruik van het compas aangeleerd aan Aat. Deze is hiermee zeer in zijn nopjes.

Op het terras van kiosk Buchenberg

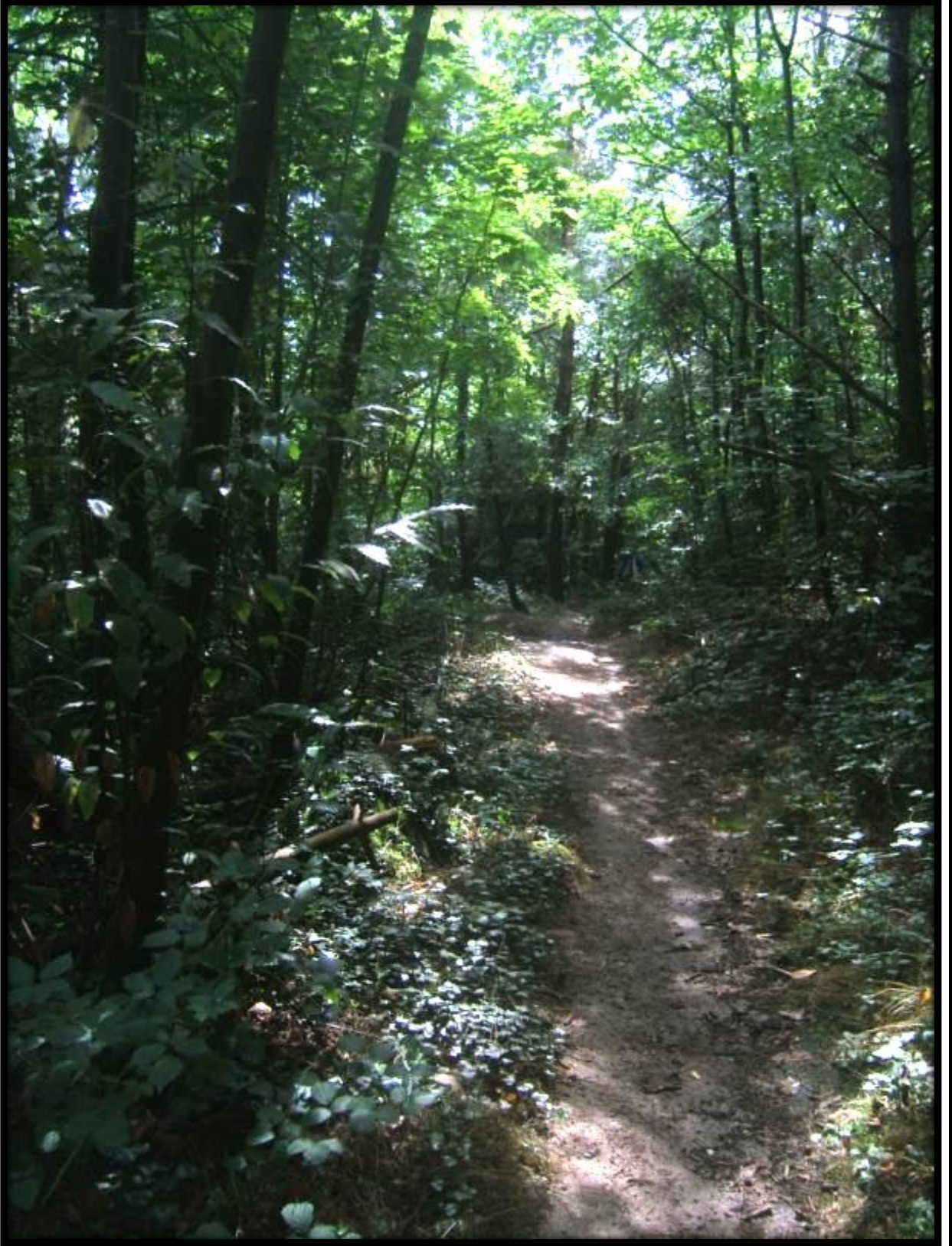

De binnen- en de buitenkant van de kiosk

Dakconstructie van de kiosk

We krijgen nog een stukje oerwoud voorgeschoteld

Van zodra we Barr in het vizier krijgen nemen we definitief afscheid van Aat en dalen af naar het dal via de wijngaarden. Af en toe pruimen we een vers geplukt druifje.

Het appartement boven wordt verhuurd aan een extra smalle prijs

Op de trein terug naar huis

Staf de machinist heeft het weer voor elkaar gekregen om eventjes achter het stuur, heu pedalen, knopjes en hendeltjes van de trein te mogen zitten. Zie hem maar eens glunderen!

In april 2009 komen we terug om het laatste deel van de Vogezen te lopen. In mei 2009 beginnen we dan aan de Jura.

Ditmaal hebben we een stuk van 191 kilometer van de GR5 afgelegd. Hiermee staat onze teller op 1.130 kilometer. Nog 1.470 kilometer te gaan!

Al bij al hebben we eigenlijk maar twee halve dagen regen gehad deze week. Evenwel gaan we ons in het vervolg toch nog beter moeten voorzien tegen de regen want mijn voeten zijn helemaal doorweekt. We hebben ook ondervonden dat men nagenoeg niets kan drogen bij regenweer. We zullen in de toekomst dus zeker ons lijstje met reservekledij moeten aanpassen.

Contact Ludwig : benaltijdweg@gmail.com

Contact Staf : stafkaart@skynet.be

Contact Aat : aat.mieke@12move.nl